

KJÆRE MEDLEMMER AV BYGDEFOLK FOR ROVDYR

Jeg har bestemt meg. I år skal mitt fokus under valget ikke dreie seg om meg. Et år stemte jeg på SP fordi jeg var stolt av at de sto imot EF/EU, heia Anne! Alt det dreide seg om meg – jeg ville ha sjølråderetten min. Så stemte jeg et år på SV, ja jeg jobber med barn og synes at valget skulle dreie seg om meg – jobben min – men fortsatt en tanke om meg selv. FRP/Høyre var nesten engang – men jeg trakk meg i siste lita og stemte Venstre. Ja all denne stemmingen dreide seg i bunn og grunn om meg – alltid...

Nå er jeg snart 40 år og mine tanker dreier seg fortsatt om meg selv – men perspektivet har blitt større. Det har vokst utover. Det inkluderer ikke lenger bare meg selv og hvordan jeg ønsker å ha det. Ja disse materielle tingene – alt jeg begjærer og streber etter hele tiden. Nei, jeg har begynt å se naturen. Jeg har begynt å forstå konsekvensen av hva jeg gjør med naturen mens jeg lever. Naturen gjør masse for meg, men hva gjør jeg med den? Det begynte med at jeg sorterte søpla vår hjemme. Jeg sluttet å spytte ut tyggegummi på bakken fordi jeg hadde blitt bevisst på at små fugler dør av tyggegummi – fordi fordøyelsessystemet rett og slett ikke takler slik "mat".

Og ja dette baller jo på seg. Jeg har begynt å titte ekstra nøye på matvarene når jeg går i butikken – produkter med palmeolje er noe jeg prøver å sky unna – hvorfor? Fordi jeg vet at apene, hvor palmeoljen kommer fra, dør som følge av palmeoljeplantasjene. Og jeg vet at de ikke dør på en naturlig måte, de regelrett slaktes med kniver og våpen, slik at resursene i trærne kan brukes til nettopp palmeolje. Det siste på lista mi er oppdrettslaksen, og vi vet alle hvorfor, maten laksen får er ikke bra for oss – for meg. Det er mange ting som ikke lenger er så fristende lenger, for jeg ser hva mine valg gjør med andre levende vesener. Lille meg, med en slik destruktiv kraft innvendig. Selvfølgelig kan det være slitsomt å være så bevisst – det er jo "lettere" og bare tenke på seg selv, meg, mitt, leve mitt liv i en boble av ubevissthet.

Ja, jeg har alltid vært glad i dyr. Jeg tror ikke det egentlig har noe med at jeg er født og oppvokst på gård – det stikker dypere en det. Da jeg var liten elsket jeg kuene – i begynnelsen melket bestemor dem for hånd og jeg fikk hjelpe til. Den nærheten med et dyr på den måten erstatter ikke melkemaskinens effektivitet – jeg vil si at den kan fort fjerne oss fra denne bevisste nærheten til dyret. Da vi hadde kyllinger og kalkuner, hente det at disse små dunfylte skapningene døde – selv om vi matet dem for hånd. Da la jeg de under hodeputen og ba høyere makter om at de måtte våkne til liv. Noe de selvfølgelig ikke gjorde. Det var en erfaring det også. På slutten hadde vi også sauer – spælsau, fordi som vet forskjell på rasene innad i arten. Flotte dyr, men mye arbeid – ja vaksineringer, lamming, gjerdning, pass m.m.

Ingenting av dette lønnte seg i det lange løp. Kvalitet lønner seg ikke, men kvantitet derimot er visst alfa og omega. Jeg ser at konsekvensene med dette fører til mindre nærhet med dyra, men ikke bare ens egne dyr – men skogens dyr også. Omtanken for de dyra som bor i skauen er basert på hva jeg får ut av dem i kroner og øre, og ikke minst forlystelse som jakt. Det høstes ikke lenger, det sorteres uten omtanke for de ulike bestandene.

På de nesten 40 årene jeg har levd, ser jeg at det gode liv på landet – ikke lenger dreier seg om kjærlighet til naturen – jeg ser, hører, leser, føler, lukter, at å bo på landet dreier seg om å tjene mest, ha mest – og i de siste årene har det også kommet fram at det også dreier seg om å drepe mest mulig av det som ikke lønner seg. Jeg ser at forebygging av husdyrholdet ikke lenger er lønnsomt. Staten synes heller ikke dette er lønnsomt. Landet vårt har startet en krig med sine egne dyr – sin egen fauna. Vi ønsker å utnytte hver minste ressurs selv om det gir store konsekvenser for lufta vår, vannet vårt, jorda vår og dyra våres. Vi setter ting opp mot hverandre bønder mot byfolk, land mot by, barn mot voksen, sau mot ulv, tamdyr mot rovdyr, Stat mot folket, jegere mot nei til jakt.

Balansen som naturen gir oss – meg, forsvinner. Vi er i krig mot vår egen natur og staten nører oppunder konfliktene for alle har bare tanken på seg selv, sine ressursutnyttelser, sine penger, som igjen går til å bygge på huset, slik at det bli enda litt større, eller kjøpe en ny bil, Audi`n man alltid har drømt om, turer til utlandet fordi man definitivt fortjener det osv. Ja denne listen over hvor opptatt jeg er av meg selv er uendelig lang.

Det jeg gjør i år er å følge alle disse partier, med deres ord og løfter, og ikke minst deres handlinger før valget og tenke meg godt om. Fordi jeg ønsker ikke lenger at mine materielle behov, skal være hovedfokus for mitt valg. Jeg ønsker en balanse. Jeg vil at naturen skal vise seg med det mangfoldet den er skapt for å bære – ikke det jeg vil skape den til. Jeg ser at det jeg vil, skaper store konsekvenser for naturen rundt meg. Nå går jeg for det jeg ønsker inn i framtiden.

Jeg ser at et mangfold skaper en helhet av det jeg ønsker. Jeg er en ubetydelig brikke når bare jeg og naturen står ansikt til ansikt. Naturen står over meg, ikke motsatt. Jeg har skjønt dette og ser at jeg liker det, til og med elsker denne ville naturen som ikke lar seg stoppe av mennesker – selv om vi utrydder og ødelegger, kommer naturen alltid tilbake og viser oss at vi handlet i en ubevissthet som ikke gagnet naturen.

Denne gangen skal jeg ikke lenger blendes av pengene som glimrer, lik skattekisten ved regnbuens ende. Den virkelige skatten er allerede rundt oss, naturens mangfold. Jeg skal denne gangen følge mitt eget indre kompass – min egen samvittighet. I år går min stemme til Miljøpartiet De Grønne.

Skrevet av Agnete Green